

32.

- Nu vrei s-auzi ce dialog compus-au
Cei doi savanți, spre lauda ciuvicăi
Și-a cucului ? Era menit să-ncheie
Spectacolul ce-am dat mai
adineauri !

- Hai, cheamă-i repede ! Îi ascultăm.

- Hai, apropiați-vă !

- De partea asta E Hiesm, Iarna. De
cealaltă, Ver,

Sau Primăvara ; una prin ciuvică,

Prin cuc a doua e înfățișată,

Începe, Ver !

(Cântec.)

- (PRIMĂVARA) :

Când lăcrămioare, toporași

Și ciuboșica cucului

Cu galbenii ei năsturași

Smălțează iarba câmpului,

Un cuc în fiecare pom

Își bate joc de bietul om.

Cu-cu !

O, cucu, singur cuc și blestemat !

Cum îți râzi tu de omul însurat !

Când ciobănașii zic voios din trișcă

Și ciocârlia de plugar îl scoală,

Când soț își află tot ce-n lume mișcă

Și fetele-și spală fustele de vară,

Un cuc atunci din fiecare pom

Își bate joc de bietul, bietul om.

Cu-cu !

O, cucu, singur cuc, fii blestemat !

Cum îți râzi tu de omul însurat !

(IARNA) :

Când țințurii ți-atârnă de uluci

Și-și suflă-n palme-ntruna Dick,

văcarul,

Când Tom tot cară-n casă la butuci

Și-i laptele-nghețat ca și șiștarul,

Când drumu-i rău și sângele-ți

îngheață,

Din noapte-ți cântă o ciuvică-n

față :

Ciu-vic !

Ciu-vic ! Ce notă veselă, voioasă,

Când mestecă-n tingire Joan cea

grasă !

Când suflă viscolul turbat

Și tusea-ți cere-o țuică fiartă,

Când nasu-i roșu și crăpat

Și gerul, pasărea n-o iartă,

Când merele se coc în oală,

Ciuvica și din morți te scoală.

Ciu-vic !

Ciu-vic ! Ce notă veselă, voioasă,

Când mestecă-n tingire Joan cea

grasă !

- Cuvintele lui Mercur par stridente,
după cântecelele lui Apollo. Luați-o
pe-aici. Noi pe dincoace.

